

Ut Spiegeltje

Oud gedicht, omgezet in het Puttens dialect.

Dick van Bloemendaal, tekening: Mary Oskam)

Der leefde hier es heel, heel lang 'eleje
Een echtpaor, Jaap en Gar, arg arm mar bar tevreje.
Ze ware niet meer zo jong van jaoren
en Jaap zat dan ok al wat dunnetjes in z'n haoren.
An riekdom ware ze niks 'ewend,
zelfs een doodgewone spiegel ha'n ze nooit 'ekend.
Mar toen Jaap een keer op 't land an 't spitten was,
vun ie toch zo'n aordig stukje glas.
Hie nam ut in z'n hand
mar ut zat helemaol onder ut vuul en ut zand.
Hie veegde ut an z'n broekspuup schoon
en keek toen merakels ongewoon.
Hie zei "mien vaor, wel sapperloot,
mar die is toch al jaoren dood!".
Kopschuddend stopte hie ut in zun zak
en thuus bekeek hie ut nog us op zun gemak.
"Mien vaor, och die goeie man,

hie is ut wel, want hie kiekte me bar strak an”.

Mar, ging ie bie zun eigen overlège,
wat zou Gar dur wel van zège.

Ze was zo baozig en je zoue zien
dat zum hevug uutlache zou misschien.
En umdat hie bang was dat hie werd ‘epest,
stopte hie ut weg onder ut echteluk nest.

Zo vaak as ie kon keek ie dur weer naor
en zei dan heel teverree: “och, och, mien eigen vaor”.
Mar dat wekte op ut lest wel argwaon bie zun vrou
die toch ut heure dur van wete wou.

En toen Jaap us een keer van huus of was
zocht ze net zo lang tot ze ut vun, dat stukje glas.

Ze dreide ut um en um en keek
en raakte helemaol van streek.

“Zie noen toch us an, ik docht ut wel,
dur is een are vrouw in ut spel.

Och die kéél van mien die het geen hart in z’n lief.
Mar hoe komt ie noen toch an zo’n akelug lilluk wief”.

+++